

NORSK ETNOLOGISK GRANSKING

Emnenr. 10 - I. Lynging.

Fylke: Hordaland

Tilleggsspørsmålnr.

Herad: Asane

Emne:

Bygdelag:

Oppskr. av: Edv. Haukedal,

Gard:

(adresse): Hylkje

G.nr.

Br.nr.

A. Merk av om oppskrifta er etter eiga røynsle. Ja.

B. Eller om den er etter andre heimelsmenn: (ta også med alder, heimstad, yrke):

SVAR

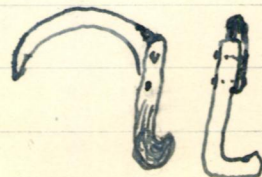
A. 1. Det er godt som slutt med lyngsanking nå.

Under siste verdenskrig tok det seg litt opp igjen. Lynging sluttet likevel som det ble utvinnelig med utdannede agronomer og intensere melkeproduksjon. Den kaldt seg her i bygden fram til forrige verdenskrig.

2. Lyngsankingen gikk for seg alle vinteren og våren. Nå er det alle liggende snø, og det var vær for lyngingen som ble vanskelig å gå på. Arbeidet var kaldt lyngskjering.

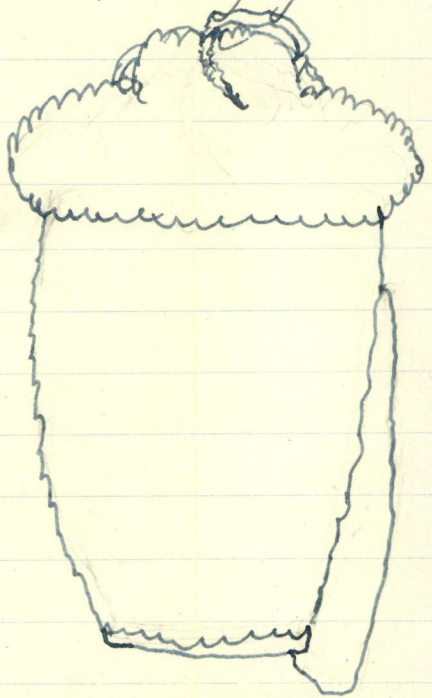
3. Enkelte hadde stekninger de brukte gå til å slå lyng. De slo da med stubbå.

Men helst ble sigd brukk.

Lynging.

- 4. Både manns- og kvinnearbeid.
- 5. Ingen fast tid var regnet.
- 6. Lyngur ble alltid høret i kjer.

Kjeren ble først fylt opp mot kanten og stappet godt. Derest satte en skruv på. En skar og la over håndfull i knippe mellom låret og magen. Et sålt knippe var ei røge. En satte skruven av røgen rundt kjeren opppe og satte så sin kraftigste til å slå mitt i å å linn skruven godt sammen. Det var sigdemat. Og i den satte en sigten fast.

7. Lyngur ble lagt i kuffa. Når voret var lagd ble der gjevne smulter i skål. Ellers likte en best å ha den fersk til hver tid.

8. Det var kvene som fikk lyngur. Kvoten fikk de kan her eller der ble kabbet sammen med litt høy eller potetlauv eller skav og gitt som sörpe med mjöl på. Mengden rettst seg etter som en hadde villeg med høy.

9. Lyngur ble ansett som jangodt med Småhøy.

B. 1-4 Ikke brukt her.
II Mosing. Ikke brukt her.

1700